

ки са радостно възбудени. “Бързам да се похваля — разказва Влайков в цитирания по-горе спомен — че е получен рядък поетически труд. Кръстев взема поемата и зачита я бавно и изразно.

Пенчо, малко приведен, се заслушва с голямо внимание. И когато Кръстев, обзет от особено задоволство, завършва четенето, той изправя глава и — “хубава, много хубава работа — промълвява малко натъртено, — бива си го тоя Крачол. Има у него божествена дарба. Заслужава името, което му турнахме”.

Яворов никога няма да забрави картичката, с която д-р Кръстев го поздравява най-сърдечно с “Калиопа”: “ Нека Ви изповядам — безгранично е неочакваното щастие, което ми доставиха тия няколко Ваши реда; не намирам думи, с които да Ви благодаря”. След години ще повтори същото пред М. Арнаудов: “ Ако Кръстев е направил нещо за мен, то е в тази картичка”. И ето че в ранната есен на 1900 г. благодарение усилията на главния редактор и на Пенчо Славейков младият талантилив поет е преместен на работа в София — “на широк живот в тесни гащи”, както сам се е изразил в приятелско писмо.

През 1901 г. във Варна излиза първата му стихосбирка, която възвестява раждането на нов мощен социален поет, у когото с право виждат “наследника на Ботева”. За кратко време Яворов става един от най-популярните автори в страната. Д-р К. Кръстев отново влиза в ролята на покровител и защитник на младото, на талантиливото в литературата: “ След 25-годишно стихотворстване — с поезия и без поезия — в свободна България, явил се бе един певец на ралото, на кървавия пот, на безмилостната градушка — черна хала и на целия сноп мъки и грижи на селяка, на трудящия се и на плачущия, от никого нечут и невиден син - мъченик на майка земя. Нито крайно “изкуствената”, искаме да кажем, доведена до съвършенството на една декадентска литературна форма, нито измъченият за индивидуален израз стих — нищо сякаш не бе отнело на чувствата на поета оная искреност, през която слушаш още въздишките и болките, в които е заченато всяко слово, всяко чувство. А и дъхът на народната поезия така сгъстен лъхнеше от тия стихове, въпреки безкрайното формално различие, което ги делеше от нея”. / Мисъл, 1901, № 9, с.624/.

Това е началото. Яворов е приет в редакцията на списанието и някак естествено става член на “знаменитата четворка”. Наистина